

κακοδαιμονία (ἀντίθ. εὐδαιμονία). Κακοδαιμονία/δυστυχία, misfortune/unhappiness, Δημόκριτος 170 εὐδαιμονία ψυχῆς καὶ κακοδαιμονία.

κακοδαίμων (ἀντίθ. εὖθυμος). Δύσμοιρος/δυστυχής, unfortunate/unhappy, Δημόκριτος 45 ὁ ἀδικῶν τοῦ ἀδικουμένου κακοδαίμονέστερος.

κακοδοξία. Κακή φήμη, bad reputation, Δημόκριτος 238 τελευτᾷ γὰρ ἐς κακοδοξίην [κακὴν] ὁ παρεκτεινόμενος τῷ κρέσσονι.

κακοθιγία. Κακοτροπία, bad disposition, Δημόκριτος 223.5 οὐκ ἰμείρεται τὸ σκῆνος, ἀλλ' ἡ τῆς γνώμης κακοθιγία (?).

κακοπαθεῖν (συνών. κακῶς πάσχειν). Κακοπαθῶ/ὑποφέρω, suffer, Δημόκριτος 191.13 ὅπως ἂν... μηκέτι πλειόνων ἐπιθυμούντι συμβαίνει κακοπαθεῖν τῇ ψυχῇ.

κακοπραγμοσύνη. Κακοπραγία/ἀθλιότης, misery/wretchedness, Δημόκριτος 297 συνειδήσει δὲ τῆς ἐν τῷ βίῳ κακοπραγμοσύνης.

κακὸς 1 (ἀντίθ. ἀγαθός). Φαῦλος/ἀνόητος, bad/foolish, Ἡράκλειτος 104 οἱ πολλοὶ κακοί, ὀλίγοι δὲ ἀγαθοὶ **2**. Κακὸς/ἀναξιόπιστος, bad/unreliable, Ἡράκλειτος 107 κακοὶ μάρτυρες ἀνθρώποισιν ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα βαρβάρους ψυχὰς ἐχόντων **3**. Ταπεινὸς/κοινός, base/common, Παρμενίδης 1.26 οὗτι σε μοῖρα κακὴ προὔπεμπε νέεσθαι τήνδ' ὁδόν (ἢ γὰρ ἀπ' ἀνθρώπων ἐκτὸς πάτου ἐστίν), ἀλλὰ θέμις τε δίκη τε **4**. Κακὸς/κακεντρεχής, bad/malevolent, Ἐμπεδοκλῆς 20.4 κακῇσι διατμηθέντ' Ἐρίδεσσι **5**. Κακὸς/μυσαρός, evil/abominable, Ἐμπεδοκλῆς 137.4 ὁ δ' αὖ νήκουστος ὁμοκλέων σφάξας ἐν μεγάροισι κακὴν ἀλεγύνατο δαῖτα **6**. Ἐπικίνδυνος/βλαβερός, dangerous/harmful, Δημόκριτος 172 αὐτίκα ὕδωρ βαθὺν εἰς πολλὰ χρήσιμον καὶ δαῖτε κακὸν 175 οἱ δὲ θεοὶ τοῖσι ἀνθρώποισι διδοῦσι τὰγαθὰ πάντα καὶ πάλαι καὶ νῦν. πλὴν ὁκόσα κακὰ καὶ βλαβερά καὶ ἀνωφελέα 281 ὥσπερ ἐν [μὲν] τοῖς ἔλκεσι φαγέδαινα κακὸν νόσημα. ||

Δημόκριτος 178 πάντων κακιστον ἢ εὐπετεῖν παιδεῦσαι τὴν νεότητα 261 τὸ δὲ μὴ τοιοῦτον ἄδικον καὶ κακόν 7. Ἀνήθικος/ἀνέντιμος, immoral/dishonourable, Δημόκριτος 218 πλοῦτος ἀπὸ κακῆς ἐργασίης περιγινόμενος ἐπιφανέστερον τὸ ὄνειδος κέκτηται 220 κακὰ κέρδεα ζημίαν ἀρετῆς φέρει 221 ἐλπίς κακοῦ κέρδεος ἀρχὴ ζημίας. || **κακόν** (ἐστί). Δημόκριτος 78 χρήματα πορίζειν μὲν οὐκ ἀχρεῖον, ἐξ ἀδικίης δὲ πάντων κακιστον. || **(τὸ) κακόν** (ἀντίθ. τὸ ἀγαθόν). Τὸ κακό, the evil, Πυθαγόρειοι A5 (DK I 452, 45) πέρας καὶ ἄπειρον ... ἀγαθὸν καὶ κακόν Δημόκριτος 93 μὴ κακόν ἀντ' ἀγαθοῦ ... ἀποδῶ 249 στάσις ἐμφύλιος ἐς ἑκάτερα κακόν 264 μηδὲν τι μᾶλλον τοὺς ἀνθρώπους αἰδεῖσθαι ἑωυτοῦ μηδέ τι μᾶλλον ἐξεργάζεσθαι κακόν, εἰ μέλλει μηδεὶς εἰδήσειν ἢ οἱ πάντες ἄνθρωποι. || **(τὰ) κακά** (ἀντίθ. τὰ ἀγαθά) 1. Οἱ ἀρρώστειες, diseases, Ἐμπεδοκλῆς 111.1 φάρμακα δ' ὅσσα γεγᾶσι κακῶν καὶ γήραος ἄλκαρ 2. Οἱ δυστυχίες, misfortunes, Δημόκριτος 108 διζημένοισι τὰγαθὰ μόλις παραγίνεται, τὰ δὲ κακὰ καὶ μὴ διζημένοισιν 3. Τὰ πάθη/οἱ κακίες, passions/ills, Δημόκριτος 149 ποικίλον τι καὶ πολυπαθὲς κακῶν ταμιεῖον 196 λήθη τῶν ἰδίων κακῶν θρασύτητα γεννᾷ 4. Τὰ κακά, harms, Δημόκριτος 172 ἀφ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκοίμεθ' ἄν, τῶν δὲ κακῶν ἐκτὸς εἴημεν 173 ἀνθρώποισι κακὰ ἐξ ἀγαθῶν φύεται, ἐπὴν τις τὰγαθὰ μὴ πιστῇται ποδηγετεῖν μηδὲ ὀχεῖν εὐπόρως. οὐ δίκαιον ἐν κακοῖσι τὰ τοιάδε κρίνειν, ἀλλ' ἐν ἀγαθοῖσιν ὧν τοῖς τε ἀγαθοῖσιν οἷόν τε χρῆσθαι καὶ πρὸς τὰ κακά, εἴ τιτι βουλομένῳ, ἀλκῇ. || **(οἱ) κακοί** (ἀντίθ. οἱ ἀγαθοί). Οἱ φαῦλοι, the depraved, Ἐμπεδοκλῆς 4.1 ἀλλὰ κακοῖς μὲν κάρτα μέλει κρατέουσιν ἀπιστεῖν Δημόκριτος 79 χαλεπὸν μιμεῖσθαι μὲν τοὺς κακοὺς, μηδὲ ἐθέλειν δὲ τοὺς ἀγαθοὺς 254 οἱ κακοὶ ἰόντες ἐς τὰς τιμάς.

κακότης (συνών. κακία). Κακία/μοχθηρία, malice/wickedness, Ἐμπεδοκλῆς 112.3 ὦ φίλοι... κακότητος ἄπειροι 144 νηστεῦσαι κακότητος 145.1 τοιγάρτοι χαλεπῇσιν ἀλύοντες κακότησιν οὔποτε δειλαίων ἀχέων λωφίσετε θυμὸν Δημόκριτος 178 τὰς ἡδονὰς ταύτας, ἐξ ὧν ἡ κακότης γίνεται.